

- כשארסטו מדבר על הפוליס (ש 1252) הוא אמר :

- בארבע וחצי יצאתי לרמת הנדיב. הבטחתי לג'ימי לשכת ראש בחלוקת פרסי רוטשילד לאנשי מדע בטבע, בבריאות, בידיעת הארץ ובכלכלה. לפי יזמת דינור הקדיש ג'ימי 5 פרסים כ"א 5000 ל"י, אולם השופטים מצאו רק שנים ראויים לפרס - דבדבני על מחקר הטל, וון דר הודן על מחקר הלפטוספירוסים במכון שלנו בנט-ציונה. הפרס השלישי ניתן לירחון הכלכלה מיסודו של פרומקין. הנאומים הפעם היו מעטים וקצרים (רק רו' האריך קצת) , אבל הרבו במוסיקו ולא שעו לחוב

כשחזרתי לחיפה שמעתי טליפונית מתקוע על השיחות בין גולדה (מאיר) ובין ברנס בשעה ארבע אחה"צ.

אצטרך אולי מחר בבוקר לענות בכתב להמרשילד על פניתו האוולת.

27.7.56, יום ו'

ירדתי לת"א בבוקר לישיבת ועדת ארבע - קיצוצים בשלח ומלח". נשתתפו בר יהודה, נפתלי ארנון, בן דרור (מהאוצר), צדוק. כפי שהודיע נפתלי - כל הענינים המרכזיים של מל"ח כבר הוצאו תקציביהם, כפי שבירר עם עשת וצדוק. יש להוציא עוד קצת כסף על שימוש בקניות (כגון גנרטורים). המערער העיקרי על קיצוצים היה בר-יהודה. הסברתי לו כי הסיכויים (לא וודאיים במאה אחוז) להזדיין - פה לא להשתוות לזיון המצרי או אפילו לא להגיע למחציתם. במטוסי קרב אולי נגיע ל-30%. אם יהיה סכוי למפצצים (לפי שעה אין יסוד לכך)



THE TALKS WITH THE AUTHORITIES IN JORDAN WERE ENCOURAGING -  
(ההדגשה כמובן שלי) MY TALKS IN CAIRO STRONGLY CONFIRMED MY VIEW  
THAT EGYPT SINCERELY WISHES TO SEE THE DISTURBANCES COME TO AN  
END..... וזה שני ימים לפני נאומו על הסואץ ...

בשדר כתבו אנשי ה- S.D. כי הם דואגים לסדר בגבולות אם כי זהו דבר של  
MAL שעליו הם סומכים.

אמרתי לו שיאמר לאנשיו כי אין כמוני רוצים בשקט על הגבולות. שאלתיו על  
המלווה של הבנק ל-75 מיליון דולר לפיתוח המים (מחוץ לירדן). הבטיח לשאול  
ולהודיע. ביחס לנשק אמר כי עכשיו הוא יותר אופטימי.

- משה בא ומסר על דיון שלו במשרד הבטחון וסו"ב על בית מלאכה לטנקים  
(נוסף על זה שבתל השומר), יש לסו"ב מוסך גדול, ויש לסו"ב בית מלאכה. משהב"ט  
מסרב לחסוך, סו"ב הסכים, אבל משה סבור שאין זה הוגן לבטל מאתיים פועלים.  
אריה הבטיח שעד 10 באוגוסט יהיה מוכן בית מלאכה של סו"ב באותו בנין  
והסכמתי שנחכה עד אז.

- ברבע לפני חמש הגעתי חזרה לחיפה. בבואי המציאה לי פולה מעטפה שמנה  
מאת משה. זוהי התשובה שהבטיח לי לפני כשבועיים להערותי על דבריו בחוג הרעיוני  
של עמוס דגני.

כששאל אמר לי לפני ימים אחדים שהדבר המשונה עם משה הוא, כי הוא בטוח שרק  
הוא מסוגל להוות שר החוץ בישראל - הייתי סבור ששאלו טועה. כמכתבי הארוך (?)

13 עמודים במכונת כתיבה) אמנם אינו אומר זאת במפורש, אבל התימרות זו משתמעת מדבריו. תמיהני.

בין השאר הוא שואל אותי: "היכן היתה כאן - מבחינת הממלכתיות הישראלית - ההצדקה המכרעת לשלוש לעת כזאת ממני את האפשרות לשרת את המדינה והמדינה את האפשרות להסתייע בשרותי ולגרום זעזוע מוסרי כמעט ללא תקדים לתנועתנו כולה, לצבוריות הישראלית ולדעת הקהל בתפוצות?"

טעות אחת אנסה לעקור מלבו של משה כי דברי במרכז המפלגה מיום 8 באבגוסט 1955 פירושם כי עליו (על שר החוץ) לשמש מעין דובר צה"ל.

28.7.56

כתבתי תשובה קצרה למשה. העמדתי אותו על הפירוש הנלוז שנתן לדברי במרכז המפלגה על תפקידו של שר החוץ והבהרתי שחילופי הגברא במשרד החוץ לא באו מתוך "השתכשות יחסים" אלא מפני שגמלה בלבי ההכרה שטובת המדינה דורשת שיעמוד בראש משרד החוץ איש אחר, וכי שרותו במשרה זו אינו לטובת המדינה.

- אני קורא שנית גולה ונכר של י. קופמן. אין ספק שיש לנו כאן הוגה דעות מעמיק ומקורי, אבל אין הוא מעריך מקום הארץ (או המולדת) בתולדות האומה וקשרה העמוק למולדת זו, והוא טועה בקבעו כי "הגורם הדתי הוא לברו" (הדגשה של י.ק.). ייחד את ישראל מן העמים בארצות פיזוריו (כ"א עמוד 199), בוויכוח עם אה"ע יש הרבה מן האמת, אבל לטענתו גם "חפץ הקיום הביולוגי" אפשר לטעון גם נגד "הגורם הדתי". היהודים יצרו דת זו ולא נוצרו על ידה, הם שינו פניה